

The background is a textured oil painting. In the center, a brown and white dachshund dog is depicted in profile, facing right with its mouth open as if barking or playing. The dog is standing on a patch of green grass. The background features soft, impressionistic brushstrokes in shades of green, yellow, and brown, suggesting a natural outdoor setting with trees and a fence in the distance.

BETTY NEELS

Beatrice'i pulmakellad

Originaali tiitel:
Betty Neels
Wedding Bells for Beatrice
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Hana Arras
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 1994 by Betty Neels
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D12390420
ISBN 978-9949-82-693-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Esimene peatükk

Leedi Dowley jõulupidu oli täies hoos. See kujutas endast seltskonnaelu tähtsündmust kõrvalises Little Estlingi külakeses, mis asus ligi üheksa miili Aylesburyst ja küllaltki kaugel peateest. Kõrvalisest kohast hoolimata elas siin kandis kenakesel hulgal maa-aadlikke ja pensionil keskklassi koorekihti, kes hoidsid elus traditsioone: suvist kriketit, aiapidusid, kiriku heategevuslaata ja jõululaulude laulmist tänavatel.

Leedi Dowley viktoriaanliku häärberi suur uhke salong oli rahvast tulvil, kuid mitte sellepärast, et ta oleks naabritele hirmsasti meeldinud, vaid et ta pakus sedasorti suupisteid, mida enamik neist ei saanud endale kuidagi lubada: suitsulõhet, Parma sinki, hõrku nipet-näpet miniatuursetel leivatükikestel. Veinid olid samuti head, leedi kadunud abikaasa oli enne surma keldrisse korraliku valiku varunud. Ta oli võimukas naine, keskealisenagi endiselt nägus, tal oli komme teiste inimeste asjadesse sekkuda ja raudne veendumus, et tal on alati õigus. Teda oleks hirmsasti endast

välja viinud teadmine, et sõbrad ja tuttavad haletsesid teda ning ehkki nad ei armastanud teda ülemäära, olid nad valmis talle toeks tõttama, kui selleks peaks vajadus tekkima.

Sellest õndsas teadmatuses, hõljus leedi siia-sinna, koheldes armulikult neid, keda pidas endast seltskondlikult veidi madalamaks, ja ülevoolava tundelisusega neid, keda arvas endaga võrdseks. Hetkel seisatas ta keskealise jässaka mehe ees, kel oli rahulik, elutark ilme ja terane pilk.

„Doktor Crawley, kui tore teid näha.“ Leedi vaatas ringi. „Ja kus on teie armas naisuke?“ Ta ei andnud mehele mahti vastata. „Ja teie kaunis tütar?“

Doktor Crawley vastas tasakaalukalt: „Nad on siin, leedi Dowley, küllap lobisevad mõne tuttavaga. Kas olete ikka hea tervise juures? Ja kuidas elab Phoebe?“

„Ma ütlesin talle, et ta lihtsalt peab tulema – ma ju näen vaeva ja kutsun tohutu hulga huvitavaid inimesi.“ Ta heitis pilgu üle mehe õla. „Vabandage mind, näen üht väga ammust head sõpra... tervitage oma naist minu poolt, kui ma ei juhtu teda nägema. Ehk leiab ta varsti aega tulla teed jooma.“

Doktor Crawley mõmises vastuseks. Tema abikaasa, malbe ja üksildust armastava loomuga naine, oli ikkagi krahvi lapselaps ja seetõttu pidas peoperenaine vajalikuks temaga suhteid hoida. Doktor Crawley, kelle suguvõsa oli küla äärealal palju inimpõlvi elanud ja kes tundis kõiki kohalikke, turtsatas endamisi pilklikult ja pöördus siis vaatama, kes talle õlale koputab.

Tütar Beatrice – hurmavalt vormikas piltilus piiga, kellel oli paljajalu seistes pikkust viis jalga ja kümme tolli – kõrgus temast peajagu üle. Tal olid kuklasse keerdu kinnitatud pikad sirged helepruunid juuksed, sama värvi kaardus ripsmetega suured hallid silmad, väike nina ja meelas huulekaar kindlameelse lõua kohal. Ta naeratas.

„Pea püsti, papa, umbes poole tunni pärast võime juba jalga lasta. Ma jätsin mamma proua Hodge'iga kudumismustreid arutama.“ Neiu vakatas äkki, sest keegi pani talle selja tagant käed silmade ette. „Derek, see oled sina, jah? Kas sind visati viimaks ometi patoloogialaborist välja?“

Ta tõstis käe laubale. „Katsu sa ainult mu soengut sassi ajada, mul kulus selle sättimiseks tunde!“

Käed võeti tema silmade eest, teda keerati ringi ja ta naeratas, pakkudes põske põgusaks musuks, märgates seejuures, et noormees on kellegagi koos. Hiiglasekasvu mehega, kel olid väga lühikeseks põetud hallid juuksed ja raskete laugudega sinised silmad. Ebameeldiva üllatusega adus neiu, et need silmad mõõtsid teda kiretu jahedusega, ja tema naeratus hääbus. „Ma ei meeldi talle,“ mõtles Beatrice ebakindlalt, „ehkki me pole ju veel tuttavadki.“

„Beatrice, see on Gijs van der Eekerk. Gijs, see on Beatrice Crawley. Me tunneme teineteist juba sestpeale, kui meid tittedena ringi kärutati. Niisiis ammusest ajast.“

Beatrice viskas Derekile terava pilgu – kohe reedab too oma semule tema vanuse. Neiu sirutas käe välja ja

lausus: „Meeldiv tutvuda.“ Käsi kadus tugevasse haar-
desse. „Kas tulite Derekile külla?“ küsis Beatrice, et
võõra häält kuulda.

„Paariks päevaks.“ Mees seisis ja vaatas talle ülalt
alla, üritamata jätkata seltskondlikku vestlust, mida
neiu eeldas.

„Te olete hollandlane?“ küsis neiu edasi, et midagigi
öelda. „Kas tunnete Inglismaad hästi?“

„Käin siin üsna tihti ja siinne kant on väga ilus.“

Beatrice nõustus ja soovis kogu hingest, et Derek
ja papa lõpetaksid oma mokalaada ning aitaksid jutu-
lõnga üleval hoida.

„Kahju, et viisakusnõuded takistavad meid oma tege-
likke mõtteid avaldamast ja sunnivad ilmast lobisema.“

Mehel oli sügav hääl ja ta rääkis puhast, vaid vaevu
märgatava aktsendiga inglise keelt. Beatrice põrnitses
teda, oskamata esimese hooga midagi vastu kosta. Siis
märkis ta teravalt: „See ei passiks põrmugi. Kuid mulle
tundub, et teile see meeldiks.“

Nüüd mees naeratas, see oli põgus virvendus, mis
pani neiut end mingil seletamatul põhjusel narrina
tundma. „Tõepoolest meeldiks ja hoiatan teid, et aeg-
ajalt ma teengi seda.“ Paus. „Ütlen, mida mõtlen.“

„Sel juhul on mul kahju inimesest, kes teid kuulama
peab,“ nähvas Beatrice. „Palun vabandage mind. Ma
näen kedagi, kellega soovin vestelda.“

Neiu lahkus ja mees vaatas talle järele, enne kui
doktor Crawley ja oma sõbra juurde astus.

Beatrice tundis kõiki peokülalisi ja käis ühe väikese seltskonna juurest teise juurde uudiseid vahetamas, peas siiski vasardamas teadmine, et peab selle pagana mehe millalgi üles otsima ja oma ebaviisakuse pärast vabandust paluma. Sellegipoolest tuletas ta endale meelde, et oli oma sõnu tõsiselt mõelnud.

Ena ja isa sättisid end juba lahkuma, kui mees neiule uuesti silma hakkas – ta jutles reverend Perkinsiga. Beatrice nihkus neile pikkamööda lähemale, kavatsedes asjaga ühele poole saada, sest muidu nad tõenäoliselt enam ei kohtuks.

Kirikuõpetaja märkas teda esimesena. „Beatrice, ma soovisingi sinuga rääkida. Ole hea, saad sa hommikul kiriklasse tulla?“ Ta vaatas vabandavalt oma vestluskaaslase poole. „Jõulud, teate küll, kohutavalt kiire aeg.“ Ta sirutas käe. „Oli rõõm teiega tutvuda, loodetavasti kohtume veel.“ Härra Perkins vaatas säravalt naeratades Beatrice'i poole. „Ma jätan teid headesse kätte, Beatrice on armas tüdruk.“ Kirikuõpetaja ruttas minema, nägemata, missugust mõju tema sõnad avaldasid.

Neiu kaaslane kergitas kulme. „Mul on heameel seda kuulda,“ märkis ta viisakalt, „ja ühtlasi üllatav.“

Beatrice'i lopsakas büst lainetas äkilisest pahameelest. „Oleksin pidanud teadma,“ poetas ta mõrult. „Tulin oma ebaviisaka käitumise pärast vabandust paluma, kuid nüüd ma seda ei tee.“

Tema veelgi suuremaks ärrituseks kostis mees: „Oh ei, miks peaksitegi? Inglise keeles on värvikas väljend

„sapp hakkab keema“, olen seda alati väga tabavaks pidanud. Pealegi sobib pahurus teile. Palun, ärge mõelgegi vabandust paluda.“

„Ei kavatsegi. Väga tore, et me teineteist tõenäoliselt enam kunagi ei näe, sest me ei saa üldse läbi.“

„Ilmselt mitte.“ Mehe hääli ei väljendanud mingeid tundeid ja ta paistis ootavat, et neiu jutuajamisele punkti paneks.

„Head aega!“ sõnas Beatrice. Kui ta oleks osanud paabulinnu kombel kõrgilt kõndida, oleks ta seda teinud, kuid selle asemel ta lihtsalt marssis minema, lõug õieli ja selg tikksirge. Tema lahkumist jälgiv mees mõtles, et neiu näeb ka selja tagant niisama kena välja.

Koduteel, mis viis siia-sinna tipitud majadest mööda ja üle mäe teisele poole, kus nad elasid, istus Beatrice isa kõrval ja vastas üsna hajameelselt ema märkustele peo kohta, mõtiskledes iseendalegi üllatuseks sellest, et tahaks Gijs van der Eekerkiga uuesti kohtuda. Mitte sellepärast, et mees talle meeldiks, tõttas ta endale kinnitama, vaid selleks, et tema kohta rohkem teada saada.

Emä hääli katkestas tema mõttelõnga. „Kas sa näed homme Tomi?“

„Tomi?“ kordas hajevil Beatrice. „Oh, ma ei tea...“

Proua Crawley emalik vaist muutus silmapilkselt valvsaks. „Oli see vast võluv mees, kelle Derek endaga kaasa tõi. Ei tea, kust ta pärit on ja millega tegeleb?“

Beatrice pomises: „Pole aimugi,“ ja isa ei kavatse- nud neid sel teemal sugugi valgustada, vaid pillas hoopis mingi ebamäärase lause peoõhtu kohta.

Jõulud olid kõigest kahe päeva kaugusel. Crawleyde poeg George, õest üheksa aastat noorem arstitudeng, pidi tulema paariks puhkepäevaks koju ja hommikul oli oodata ka kahte eakat tädi nende poole pühi veetma. Beatrice'il olid niisiis käed-jalad toimetusi täis, ta aitas emal pühadeks valmistuda ja lisaks kirikule lilleseadeid teha. Puuviljapirukate küpsetamine ja iileksivanikute sättimine pakkus neiule teretulnud vaheldust tööst St. Justini haiglas, mis asus Londoni East Endi südames. Beatrice'ile meeldis tema amet – vastutada haigla juures asuva suure labori sujuva töö ja viperusteta toimimise eest. Ta oli läinud sinna kohe pärast kodumajanduskursuse lõpetamist ja töötanud end ajapikku üles kuni praeguse kohani, nii kõrgele, kui tal võimalik oli. Mõnikord hiilis talle mõttesse teadmine, et sinna jääb ta igavesti – kahekümne kaheksa eluaasta järel oli esimene noorusvärskus juba selja taga ja mitmest abieluettepanekust hoolimata ei olnud ta tundnud tungivat vajadust ühtki neist vastu võtta. Loomulikult oli alati olemas Tom, kelle käitumine lasi arvata, nagu tarvitseks tal vaid viibata ja Beatrice jookseb kohale. Ta oli auahne ja töötas end armutult üles eriarsti kohale, kuid neiu kahtlustas vahel, et armutootused olid noormehe silmis palju vähema kaaluga kui eeldatav väljavaade saada endale õigeid inimesi tundev äi, kes aitaks tal endale hõlpsamalt teed sillutada. Tom oli muidu meeldiv seltsiline ja Beatrice nägi teda tihti, oli teda isegi nädalavahetuseks koju külla kutsunud. Ema ja isa olid käitunud külalislahkelt ja sõbralikult, kuid neiu sai aru, et noormees ei meeldinud neile.